

Evangelí del Dimarts de Pasqua: benaaurats els que ploren

Evangelí i comentari del Dimarts de Pasqua. Deixa'm, que encara no he pujat al Pare. Ves a trobar els meus germans i digues-los: «Pujo al meu Pare, que és el vostre Pare, al meu Déu, que és el vostre Déu». La Magdalena ha vist el Senyor, perquè mai no va deixar d'estimar-lo. Per això, està preparada per a la missió apostòlica. Ha merescut ser anomenada “apòstola dels apòstols”.

Evangelí (Jn 20, 11-18)

Maria es va quedar plorant a fora, al costat mateix del sepulcre. Mentre plorava, s'ajupí per mirar dins el sepulcre i veié dos àngels vestits de blanc, asseguts al lloc on havia estat posat el cos de Jesús, l'un al cap i l'altre als peus. Ells li diuen:

—Dona, per què plores?

Ella els respon:

—S'han endut el meu Senyor i no sé on l'han posat.

Així que acabà de dir aquestes paraules, es girà enrere i veié Jesús allà dret, però no sabia que era ell.

Jesús li diu:

—Dona, per què plores? Qui busques?

Ella, pensant-se que era l'hortolà, li respon:

—Senyor, si te l'has emportat tu, digues-me on l'has posat, i jo mateixa me l'enduré.

Li diu Jesús:

—Maria!

Ella es gira i li diu en la llengua dels hebreus:

—*Rabuní!* —que vol dir «mestre».

Jesús li diu:

—Deixa'm, que encara no he pujat al Pare. Ves a trobar els meus germans i digues-los: «Pujo al meu Pare, que és el vostre Pare, al meu Déu, que és el vostre Déu».

Maria Magdalena anà a trobar els deixebles i els anunciava: «He vist el Senyor».

També els va explicar el que ell li havia dit.

Comentari

Romanem molt atents a aquesta escena evangèlica. Respectem la solitud i la tristesa de Maria de Magdala, ja que intuïm que alguna cosa gran hi passarà. Ella ja havia vist el sepulcre buit i, pensant que s'havien emportat el cos del Senyor, va anunciar la trista notícia a Pere i al deixeble estimat. Ells hi van acudir i després se'n van anar; Maria, però, va restar al costat del sepulcre buit i va esclafir a plorar: no podia suportar haver perdut el cos sense vida del seu Senyor. Tampoc no reconeix els àngels com a missatgers d'una gran notícia. És tan gran la seva tristesa, que ni tan sols distingeix la veu del Mestre que l'interroga.

El presumpte “hortolà”, però, insisteix, aquesta vegada cridant la

dona pel seu nom: “Maria”. La reacció és immediata: “Mestre!”. Jesús havia estat per a Maria el Metge diví que la va alliberar dels set dimonis (cf. *Lc* 8, 2). De llavors ençà va ser el seu Mestre. Ara, al costat del sepulcre, és el seu Bon Pastor, qui “cria les ovelles que són seves, cada una pel seu nom, i les fa sortir (...) i reconeixen la seva veu” (*Jn* 10, 3.4). Benaurada Maria que ha estat consolada perquè plorava! (cf. *Mt* 5, 4). Fins i tot el mateix Jesús ha de frenar la força de Maria que no vol deixar-lo anar. És més, ha d'anar-se'n per anunciar la gran notícia als “germans” de Jesús. Abans havia anunciat la falsa notícia del robatori del cadàver de Crist. Ara ha d'anunciar la veritat: ha vist el Senyor viu i li ha dit que puja al Pare!

Maria és exemple de qui busca el Senyor amb afany, com l'estimada del Càntic dels Càntics: “En el meu llit, en plena fosca, he cercat l'amor

de la meva ànima. L'he cercat i no l'he trobat". Però superada la prova, "trobo l'amor de la meva ànima. L'he agafat i no el deixava" (Ct, 3, 1.4). En un món en el qual sembla oculta la presència de Déu, l'actitud de Maria, perseverant en la seva recerca, és exemple per a no defallir en les bones obres de cada dia, on ens espera i ens crida Jesús, viu i ressuscitat. I així, amb una fe renovada, som, com la Magdalena, apòstols. Ella va ser la primera a anunciar la resurrecció, veritat sempre nova que ha de ser anunciada al món sencer.

Josep Boira / Photo: Pexels Leah Kelley

dimarts-de-pasqua-benaurats-els-que-
ploren/ (12/03/2026)